

Gåva av Karin Furst år 2000, buren av givarens mor Eva Furst på 1960-talet, som berättar om kappan på följande vis:

Min fina vita yllekappa

1967 köpte jag en vit yllekappa. Det var så att det var en dam som hade öppnat en boutique mitt i stan, jag tror det var på Tegnérgatan. Och min väninna och jag blev bekanta med henne på något sätt. Vi var väl i ungefär samma ålder och så...och vi tittade ofta in där för att se .. hon hade väldigt snygga kläder. Och så tyckte vi; nä, vi hade inte råd att köpa det, för det var ju rätt så dyrt. Men hon sa: Ta dem nu, ni kan betala sen. Så det gjorde vi. Vi handlade kläder på kredit i flera år faktiskt. Och bland annat köpte jag den där vita yllekappan. Det kallades för a-linjen då, för kappan var smal upptill och så gick den ut nedtill. Och på den satt det en grå pälskrage, jag vet inte vad det kan ha varit, mink kanske. Den var väldigt fin. Så den kappan var ju verkligen flott.

Och så var det så att jag hade varit i London på båtresa och där hade jag träffat en kille som sålde kosmetika. Och en av gångerna när han kom till Göteborg så skulle jag åka med honom till Oslo. Han skulle väl göra sina affärer där, antar jag. Då hade jag den där vita kappan på mig och så hade jag varit och köpt en grå hatt som passade till, eftersom det var grå päls. Och så hade jag köpt ett par nya skor med små smala klackar på, rätt så spetsiga med krokodilskinn mitt på. Jag var så elegant tyckte jag. Så kom vi till Oslo. Där var det full vinter och så skulle vi åka upp till Holmenkollen och titta. För han var ju från England den där killen och hade aldrig sett snö, tror jag och rakt ingen skidåkning i alla fall. Så vi tog det där lilla tåget som går upp till Holmenkollen. Och där satt han i kostym och överrock och jag hade den där vita fina kappan med hatt och de fina skorna. Alla andra hade pjäxor och skidutrustning och yllemössor nedtryckta till öronen. Men vi hade så roligt, vi bjöd ju på det. Alla skrattade mot oss och var trevliga. Så det var ju ett minne med den kappan. Den var så fin att jag använde den väldigt sällan. Jag ville ju inte slita på den.

Nu finns ju kappan på museet i Gävle, men jag tror inte pälskragen var med. Det är roligt att kappan lever vidare. Jag hade ju tänkt att mina barnbarn skulle haft den men det är väl så med modet att även om själva stilen kan komma tillbaka så blir det aldrig detsamma.”